

Bob Eggermont

DE ONBEWOONDE VRIJHEID VAN EEN VROUW

www.bestelmijnboek.nl

© 2017, Bob Eggermont

978-94-6247-060-6

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bob Eggermont

DE ONBEWOONDE VRIJHEID VAN EEN VROUW

Chapter Number 1- Als de vrouw iets doet

Ze werd op haar vrije dag wakker gemaakt door een enorme, schof-terige, knallende, onmenselijke patat van een scheet boven de lakens van haar schaamteloze echtgenoot die na een bulderende schaterlach weer in slaap dommelde met nog net geen duim in de mond. De zon kwam al vanonder het rolgordijn, een U2 mooie dag bood zich aan in de vroege ochtend met de badjas open.

Alle slaap was weg door de indringende geur van prei en rotte dar-men. Ze kon hem wel killen, doen stikken in zijn eigen veel te grote kussen, wat een varken, zie hem daar knorren met zijn bleke kip-penborst en zijn boxersshort van Garfield. Zonder zich verder te er-geren trok ze de badkamer in voor de dagelijkse rituelen, een ver-snelde versie, ze wou het huis uit, met zijn oude gsm stuurde ze een tekstbericht naar de firma dat ze vandaag niet kwam werken wegens geen zin en familiale stress. Na vijf tellen kreeg ze al een berichtje terug, wonderlijk, van Tamara aan desk 59, een simpele oké met een smiley, zo doe je dat zonder schaamte. Met een dikke laag schmink over haar gezicht met putjes en met de juiste eyeliner op om elke blik zwoel te laten lijken trok ze de eigen inloopkast in, ze ging voor een lichtgroene jurk met bijpassende groene schoenen, een gele ketting met dikke kralen en een zilveren polshorloge.

Wat een plaatje, en ze wist het. Met slaande eiken deuren dook ze de ondergrondse garage in waar de zeven droomwagens op volg-orde van aanschaf datum stonden te blinken. Zelf had ze niet zoveel met opvallende wagens maar manlief had zijn verslaving al geruime tijd niet meer onder controle. Ze stond liever zelf in het felle kunst-licht met een glas dure bubbels, op zo een opgeblazen feest van de tennis. Gezien worden op feestjes die het verschil maken en oog-contact zoeken met succesvolle mannen, daar draait het vaak om. Het is belangrijk dat je ze in je vriendenkring krijgt om weer verder te geraken. Ondanks haar mooie verschijning en haar perfecte Ne-

derlandse tongval vonden de meeste vrouwen in de omgeving haar een cold why Bitch en een dure opgesmukte koe zonder melk, de meeste mannen kon ze wel krijgen. Met de witte BMW X6M scheurde ze de mistige polder in zonder op de bordes of mensen te letten, hoe smaller de weg hoe harder het ging, haar man moest het zien, hij zou stikken in zijn dromen. Ze was nog gevaarlijker dan de vrouwen die in tweede versnelling blijven rijden, dan de slakken van de weg, grootvader die tegen veertig de snelweg opkomt alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Ook vandaag ging het niet helemaal lekker, met een peuk in de bek, de radio knoeihard en half afgeleid door nieuwe tweets en binnenkomende foto's uit de wereld reed ze bijna twee postbodes, een afgerichte hond, een nuchtere jogger en een kussend koppeltje de gracht in, om het woord de dood niet te hoeven gebruiken.

Ze was op weg naar de grootste parking aan de rand van de stad, daar ging ze de tram nemen, ze wou gezien worden, bekeken en gekeurd, met teveel parfum in de hals als een duidelijk standpunt. Het gaf haar een lustige kick als ze op de trein of tram de ongewone bad boys met scheve petten en hip hop ogen zag kijken met een blik van ja, die oma wil ik wel is palen. Ze keek altijd terug met een mogelijk gevaar voor eigen leven en met een blik van ja, deze oma zonder kinderen mag je misschien wel eens keihard palen als er niemand kijkt. Meestal keken ze dan weg en niet meer terug, slechts enkele kwamen dichterbij zitten met een islamitische glimlach en een krant van gisteren.

Aan het perron wachtte ze zolang als nodig tot er een bomvolle tram aankwam, ieder ander zou de lege tram verkiezen boven de claustrofobische dichtheid maar niet deze madam, zij stond liever een kwartier recht tussen een paar Polen op sandalen of kibbelende scholieren, langharige reuzen en in zichzelf gekeerde bejaarde vrouwen zonder ondergoed. Ze had geluk, de

vijfde tram die stopte zat zo goed als volgestouwd, ze kon er nog bij, ergens in het midden naast een zwangere vrouw met zere knieën. Iedereen keek hoe zomers ze wou zijn zonder te schreeuwen, groen is nog teveel de underdogkleur, ze ging zitten, iedereen keek hoe.

Buiten zag ze de wachtende meute zitten, hangen en staan, als Russen met een muur om ze heen, robotten met 1 gezicht en 2 verhalen, niemand deed de moeite voor een praatje, waarom? Je ziet diegene toch nooit meer terug, dus speekselverlies, nee dan liever elkaar stoer de grond inkijken.

Het enige waar wat leven in zat waren de muurtekeningen, de onafgewerkte graffiti met de onleesbare handtekeningen. Zonder emoties of een knipperend oog ging de tram de ondergrond in met piepende remmen voor de komende twaalf haltes, the lady in green moest er de zesde halte uit, dan stond ze midden in de stad, de stad van haar man. Met het gewoonlijke geduld en een kriebelende portemonnee duurde het ritje gevoelsmatig veel te lang, zo zonder muziek, frisse lucht, buitenlicht en aanspraak als bij de kapper begon ze haar overgebleven humeur volledig te verliezen. De wagon was aan het leeglopen, via een spiegel aan het plafond hield ze de in leer gehulde manbeesten op de achterste rijen met een extra oog in de gaten. Groepsverkrachtingen waren weer in tegenwoordig, vooral in India als je de mediakanalen mag geloven, het land van de felle kleuren. Ze kon met haar groene outfit en gele accessoires niet voorzichtig genoeg zijn. Er worden meer oude fietsen gestolen en beschadigd dan nieuwe modellen. Ze probeerde de ingewortelde schrik en de knikkende lichaamsdelen te verbergen maar haar schone echtgenoot missen vertikte ze met de grote hoofdletter en in alle talen. Ze had hem niet nodig voor een leuke dag, ze kon alles zelf wassen en afhandelen, dank u wel merci, hij vermaakt zijn eigen maar met wat verborgen pornofilms of met een herhaling van de

voetbal. Toch zou zo een atoomscheet van hem wel van pas komen als je in de tram of bus achterblijft met luidruchtige of eigenaardige spierbundels. Dan ben je zo alleen, believe me heilig, dit heb je nog nooit geroken, zelfs niet tijdens een open rioolbezoek. Helaas bleven de goed ruikende macho's voor deze keer zitten, zelfs na zij was uitgestapt.

De felle zon deed deugd, vreemd genoeg, de dag boven was nog steeds aan de gang, ze twijfelde met zoveel opties. Weer maar is kleren uitzoeken in een poenerige boetiek of eindelijk wat anders? Om de juiste beslissing een hele dag mee te nemen ging ze eerst voor een verse boterkoek bij de open bakkerswinkel, kiezen gaat altijd beter met een smaakje in de mond. Terwijl ze het lekkere ding voorzichtig oppeuzelde keek ze geïnteresseerd naar de gespierde veertiger in het overdekte snoepkraam, daar zou ze haar tanden wel is op willen stuk bijten gedurende de dag. Ze kreeg het Spaans benauwd ondanks het normale huwelijk waar ze deel van uitmaakte werd ze nog steeds wild van gespierde mannen met een raar beroep zoals straatvegers, verkopers van snoep en speelgoed, clowns zonder schmink en mannen die achter de vuilkar lopen met atletische bewegingen. Ze kreeg het steeds warmer, heter in de volksmond, waar ging dat heen, een vreemd stemmetje liet zich horen in duidelijke maten met een doe het nu boodschap. Zonder verdere vrouwelijke twijfels gooide ze de half overgebleven boterkoek in de buurt van de overvolle vuilbak en stapte ze vervolgens recht naar het populaire snoepkraam om het snoepje van een man te overvallen met een nooit eerder gestelde directe vraag. 'Hoeveel snoep moet ik kopen om een tongzoen te krijgen?' 'Pardon?'

'Ja, je hoort het goed lekker ding, mijn vraag klonk duidelijk, hoeveel snoep wil je in 1 keer kwijt voor een echte zoen? Het is niet voor een weddenschap, een vrijgezellenopdracht en ik ben niet dronken, ruik maar. Ik wandel wel even rond het plein, denk maar even na.' En daar ging ze, zonder schaamte en met de trouwring duidelijk zichtbaar, de man wist niet waar hij het had, dit sloeg alles, een mo-

derne vrouw met smaak en een zekere leeftijd op de teller die zoiets durfde voor te stellen, had die haar dag wel? Duidelijk aangeslagen bekeek hij de tientallen bakken met snoep, de dag was slecht begonnen, bijna geen klanten, wat moet je dan? Met een fluittoon op de vingers float hij haar terug, ze was nog niet aan de eerste hoek of hij zwichtte al voor het idee, hij was geen lange denker, hij wou snel winst maken voor het weekend, wat er volgens de vaste weerman niet zo rooskleurig uit zag qua weer, dus ook geen extra volk op de been. 'Voor 5 kilo snoep naar keuze doe ik het hier nu meteen ter plaatsen madam, wat denk je ervan?' Ze lachte als bij een duidelijke overwinning tegenover het mannelijke ras, 1 tegen 0 zeker, ze betaalde met de pinkkaart waarop haar man stond afgebeeld, de verkoper schrok. 'Ja dat is mijn man vulde ze meteen aan, hij is een knap varken maar ik wil hem vandaag niet meer zien, hij heeft mij voor de zoveelste keer onnodig wakker gemaakt op mijn vrije dag (klein leugentje) met een knetterende scheet boven de lakens. Zoiets doe je niet als je je vrouw respecteert. Vandaag ga ik mij gedragen als een vrije vrouw, vandaag ga ik dingen doen die ik nog nooit heb gedaan, misschien alleen in een halve droom, dus geef me maar een candybar, wat Engelse drop en een Gummi beer, een hopje en een harlekijn, een kikker en een muis, een kaneelstok, wat marsepein en karamel, een lange Jan en een lolly cake, een negerzoen en een pepernoot, een praline en een polkabrok, een schuimblok en een suikerspin, wat strooigoed en wat spikkels, spek en speculaas, een toffee en een toverbal, wat zoethout en een zwartwitje, doe van alles maar genoeg tot je aan de 5 kilo zit.'

Ze kreeg alles mee in een doorzichtige tas. 'kom maar even achter de toog dan krijg je je kus.' Met het water net niet in de mond ging ze voor hem staan, beide sloten ze de ogen, hij dacht aan zijn vorige vriendin die nog steeds een straat verder werkte, zij dacht aan hem die voor haar stond, hij rook naar het geurtje dat hij voor zijn verjaardag had gekregen van de overbuurvrouw die stevig dronk, wat lekker, zelfs een engel of een pasgeboren kindje ruikt niet eens zo fijn. Zijn mond stond fris, niks tandpasta'smaak, gewoon fris als bij

een jonge knul, niks voelde vreemd, zelfs zijn lippen niet, mijn god, mijn gloeiende hemel. Zijn mond ging eerst open en dan de hare, het was niet eens klungelig, het voelde normaal aan. De monden gingen over elkaar, uitgemeten en dan rustig dicht, de ongeduldige tongen waren als dartele visjes, blij om elkaar te voelen, als wieken rolden ze om elkaar heen, het ging heel vlug in milliseconden en nog even verder met de ogen terug open, tot hij klanten zag staan met een frons en een woordje opzij. Ze liep dan maar vanachter het kraam weg, stal nog een colasnoepje uit zo een bak en keek niet meer achterom, hij smaakte beter dan de boterkoek, ze kwam vast nog is een keertje terug, misschien nam ze haar persoonlijk varken dan wel mee om iets uit te lokken tussen hun twee. Zonder de weg te kennen liep ze rechtdoor langs de echte Italiaanse pizzatenten en de oubolligste souvenirwinkeltjes die er nog zijn, ze zag wel waar ze uit kwam, ja toch?

Love is on my easy mind klonk door het vensterraam van een afbraakwoning net naast de juwelier, mooi en lelijk weer lachend hand in hand, dat is een stad in volle breedte, iedereen mag onder de paraplu met gaten staan. Vanya, prachtige naam trouwens, genoot van de geuren uit de huizen, van de naar de grond dalende ogen in het voorbijgaan. Alleen die zak snoep begon een beetje door te wegen, ze moest er vanaf, een last aan de arm, opeten was geen optie, ze was aan de lijn. Opzoek naar wilde kinderen dus zonder manieren. Ze ging af op het geluid, misschien was hier ergens een groen plekje, een veldje met schommels, met een zandbak vol drollen en schepfiguurtjes, met meer zitbanken dan bomen. Ze hoorde van alles, hebzuchtige draaiorgels, rinkelende fietsen, zingende ruitenwassers, een ontmoeting tussen een grote en een kleine hond, een praatzieke Afrikaan met een koffer vol horloges, een kuchend hoertje die het niet kon verbergen in normale kleren. En ineens hoorde ze het, een groep uitgelaten kinderen dicht bij elkaar, ze was warm, achter de volkse wijk De Krijgheren lag een vergeten speelplein voor kinderen omringd door een klein park met bomen, al te proper was het niet maar je hoorde niemand luidop klagen.

Op het moment dat ze vanachter de struiken sprong zaten er drie Turkse vrouwen op een bankje, 2 kinderen op de wilde schommel, 1 verdrietig kereltje in de zandbak die steeds een glimlach in het zand probeerde te tekenen met zijn sterkste vinger, 3 jongens achter de glijbaan met een verdachte rugzak en 6 kindjes in het beste stukje gras. Vanya bekeek de 12 kinderen en de 3 volwassen vrouwen met de vraag hebben jullie trek. Geen honger, gewoon eventjes zin om iets te knabbelen, in iets te bijten dat je kan uittrekken. Voor het eerst vandaag was niemand onder de indruk of geïnteresseerd in de groen en gele kleuren mevrouw, ze kon het hebben of handelen met de nasmaak van de kus nog ergens in de mond. Het was hopeloos om de zeepbelwereld te doorprikken die om hun heen hing. Licht geïrriteerd schopte ze meermaals keihard tegen de metalen vuilbak. Bats en knots tot iedereen keek van wat moet je gek wijf, kies een zitbank en lees je kleffe boeken. Kleine brilmans in de zandbak begon te lachen van je hiehiehie en tekende een perfecte glimlach in het zand met rechte streepjes aan de uiteindes, de 3 jongens gingen op een rij staan, de rugzak was verdwenen, de vrouwen waren gestopt met praten in hun eigen taal en verwachtte duidelijk moeilijkheden, de kids in het gras dachten dat zij de nieuwe schooljuffrouw was met een boek vol spelletjes achter de hand. Nee, ze was een vrije vrouw met een zere arm en beperkte tijd. 'Hier heb je een zak snoep, net gekocht, geef de tandarts de dikke vinger en smul maar naar lust en geweten.' Met veel bijgeluiden goot ze de volledige zak leeg op een vergeten deken in het gras. Je had het moeten zien beste lezer in rusttoestand, de zeepbelwereld knalde als een vliegende bom uit alle voegen, weg vooroordelen. De kinderen sprongen van de schommel, kropen uit het zand, lieten geheimzinnigheid even achter zich en grepen naar alles met een blozende driekleur. Ook de preutse vrouwen veerden omhoog en lieten al hun spullen onbeschermd achter, lachend gingen ze op de knieën om iets uit te zoeken, Vanya kreeg enkel duimen, leuk initiatief, de jongste kinderen plakten in hun handen, wat een leuke juffrouw in spe. Een derde deel van de snoep verdween in de rugzak, als gefocuste leeuwinnen op een gestruikelde olifant ging het heel snel, er werd getrokken

en geduwd op een kinderlijk niveau, vrouw nummer 1 duwde zelfs haar eigen zoontje omver om is goed te zondigen. Vanya misde er vanonder, terug de stenen straten in, langs de gesloten Ierse pub en de wasserette van Bea en Karel, over de Vlooiemarkt en Driechouwen, tot voorbij de oude Casinolaan en de vroegere garage de Leeuw waar ze nu manden maken.

De aandacht van Vanya versprong naar de blauwe gevel van Tattoo-shop "Het blauwe anker" aan de overkant. Stoer man, vlug is door het venster gluren of je iets kan zien of horen, mannen op een tafel, verslaafd aan pijn en de kunst, het was er klein maar gezellig, met een botsauto in de gang, een lage doorzak zetel, stapels boekjes op de grond en een doorzichtige koelkast, hier gebeurde alle actie midden in de zaak, niks vanachter een gordijn of in een aparte kamer, iedereen mocht alles zien, de klant had op dit punt niks in de pap te brokken. Er waren veel inktstudio's in deze stad, wel twee handen vol met adressen, bijna in elke hoofdstraat had je wel een goeie, maar de naam die het meeste op de lippen branden, die het meest spontaan naar boven kwam was het blauwe anker.

En dat kwam vooral door de oprichter Lenny kroesweiger alias kroeske of the real Lenny K, hij behoorde al een tijdje tot the black ink club, een gezelschap van de 20 beste tatoeëerders in ons land waarvoor je word uitgekozen, elk jaar valt er iemand uit de lijst en krijgt een nieuw talent een duwtje in de rug. Zonder reclame te maken of een eigen pagina op Facebook draaide de shop op volle toeren, hij moest vaak mensen weigeren, hij was hot en ervaren, de meeste klanten waren vrouwen, ze waren gek van zijn humor en zijn blonde dreadlocks, Vanya wist het allemaal. Ze wist ook dat haar winderige echtgenoot, de wilde lover met het licht uit, haar praatvriend aan tafel een bloedhekel had aan lichaamsversieringen bij knappe vrouwen, hij dacht nog ouderwetsers dan zijn overgrootmoeder, boodschappen horen aan een prikbord en kleuren horen in een doos. Om hem een blijvende hak te zetten wandelde ze de winkel binnen, er waren geen klanten, de dag was te zomers om extra

pijn te leiden, de carbon zwarte jubox stond te luid om klanten te ontvangen, Hardrock uit een vat van de jaren zeventig kraste door de kleine computerboxen heen. De deurbel rinkelde als bij zo een oud snoepwinkeltje in de buurt van de school weet je wel, het duurde ook hier even voor er iemand als nog kwam kijken. Het was nog geen Lenny, wel een knul met plaatjes in de nek, een stofmasker op het hoofd als bij een nieuwe modetrend en drie gouden tanden in de bovenste rij. Hij deed den boek, afspraken verzetten, frisdrank inkopen, mensen afschrikken en wat opruimen. 'Kan ik u helpen madam, leuke outfit trouwens?'

'Dank u, leuk dat je dat ook vind, mooi stofmasker, handig voor buiten in toch een vrij vuile stad, ik vroeg mij zomaar is af of mister Lenny, de vrouwenmagneet, soms tijd heeft vanmiddag om een kunstwerk op mij te plaatsen?' 'Ik vrees dat hij op zijn enigste vrije middag deze week wel wat anders wil doen, hij is wel in het gebouw maar zo zonder afspraak zal hij moeilijk te overtuigen zijn.' 'Ik begrijp dat wel knul, dan zal het voor een andere middag zijn, het was een heerlijke ingeving om is iets geks en avontuurlijk te doen, ik ben vandaag alleen op pad zonder man, ik wil zoveel mogelijk dingen doen waar hij op tegen is, die echt niet kunnen, door geen enkele beugel.

Ik heb al lekker gekust met een vreemde man vandaag, snoep uitgedeeld in het park aan vreemde kinderen en nu dacht ik misschien aan een blijvende tattoo. Hij kan ze niet bekijken die kleurboekmensen, hij vind ze nog erger dan Afrikanen op de parking met hun koffer open. Hij loopt nog liever een dag verloren dan de weg te vragen aan zo een mannekesblad. Ik wil zijn gezicht zien, hij ontploft, een maand lang, hij zal die scheet van deze morgen nog lang herinneren. Maar ja, misschien een volgende keer, toch bedankt.' Net op het moment dat Vanya de deurklink vastgreep sprong de Lenny zelf met blote tepels en al vanachter het eerste het beste gordijn tevoorschijn met een net verwerkte kater en een sportdrankje in de klauwen. Hij had alles gehoord en vond het schitterend, zo een

vrouw die tegengas geeft. 'Kom maar zitten meid die tattoo krijg je van de zaak, al iets in gedachten? Een tribal boven de kont? Een middelvinger op de vinger? Een eenhoorn from hell? Vlammen op de benen? Twee ogen op de rug? Iets stiekem achter het oor? Of iets ondeugends in de schaamstreek? Zeg het maar, ik heb boeken genoeg mocht het nodig zijn.' Vanya moest er om schateren, ze nam het allemaal niet zo serieus op, ze wou een tekst op de rug, niks sierlijk met krullen en lijnen, gewoon boenk er op in het vet, goed leesbaar en lekker mannelijk. 'Geen probleem, had je al een filosofische zin of een aantal woorden bedacht?' 'Wat dacht je van Free Bird geschreven en dan een kleurrijke vogel er naast met een wasknijper op de neus? Ja, laten we die maar doen.' 'Meen je het voor serieus?' Lenny en zijn assistent den Barre vonden het nu al hilarisch, wat een giller, je man zo te kakken zetten. 'Over een half uurtje heb ik de tekening en de tekst wel in orde, je kunt misschien nog iets gaan drinken in afwachting hier naast? De eigenaar van café Bortrell is 1 van mijn beste uitgaansvrienden, hij heeft een mooie vernieuwde zaak met exotische accenten, een spetterende bediening en van de beste Marokkaanse muntthee die je in ons land kan vinden, een aanrader?' 'Bedankt maar ik koop wel een blikje in de nachtwinkel bij zo een tulband meneer met slechts 1 arm die alleen maar naar mijn borsten blijft staren, ik heb verder in de straat zo een typische zitbank gezien voor mannen met een rozenkrans tussen de vingers, ik denk dat ik daar wel even ga wachten, tot zo' en weg was ze de vrije vrouw. Bijzonder gelukkig en bijna huppelend liep ze de felle nachtwinkel binnen, alles was er wit, de vloeren, de muren, de koelkasten en de kleren van de twee zonen achter de balie, aan de ruit hingen doornenkransen met gekleurde bloemenkopjes, een schreeuwerige uitnodiging die kan tellen. De tulband meneer was er niet, jammer, hij leek op de fakir uit de Efteling, het waren zoals reeds gezegd op de vorige pagina, de twee totaal niet pratende broeders Ra en Zoekie, geen klanten lokkers, te lui om iets goed te doen, toen Vanya binnen kwam in de geprezen groen/gele outfit gingen ze een stuk rechter zitten, eindelijk eens een opgesmukte vrouw zonder trainingsbroek of een lint in het haar, iemand die er

altijd goed wil uitzien en niet alleen op feestjes. Met een simpele hoi dook ze de drankengang in, ze had genoeg nachtwinkelervaring om te weten dat je met meerdere woorden een bepaalde verwachting creëert, een ongemakkelijk gesprek tussen twee mannen en een vrouw, hoogstwaarschijnlijk met dubbelzinnige replieken en kwetsende opdringerigheid.

Nee, zo snel mogelijk kiezen, met het geld al in de handen naar de balie, vriendelijk afhandelen zonder het te laten merken en wegwezen. Ook op een dag dat je alles durft te vragen ga je best gesprekken als deze uit de weg. Met twee blikjes sinas van het eigen merk en een reep chocolade had ze gekozen, Ra had haar duurder ingeschat en trok met hoorbare slijmen in de mond naar achter, Zoekie moest naar niks zoeken, hij wist alles te liggen, terwijl hij stiekem naar vrouwenvoetbal keek op een monitor op de grond scande hij de producten, haar hand strelen lukte net niet. 'Ja bedankt knul, groeten aan uw tullige vader hé?' Dat viel nog mee, de stress om de tattoo te laten zetten steeg, van echte twijfel kon je niet spreken. Nog te vroeg voor de naald ging ze naar de mannenbank, om een blikje te slurpen, wat koppen kijken en te zitten. Hij was al bezet voor 1 derde door een allochtone man op leeftijd die al jaren niet meer werkte, hij wandelde bij droog weer een hele dag rond, hij las de krant in de bibliotheek, gokte een tientje in het buurtcasino, dronk drie tassen koffie gratis en at een broodje met kaas en boter. Daarna ging hij de straat op langs de interimkantoren in het centrum om de jonge meisjes te zien bewegen achter fijn glas.

Af en toe ruste hij uit op een vaste zitbank, ook hier in deze hippe buurt waar hij helemaal niet thuis hoorde. Toen hij Vanya zag naderen met al haar kleuren twijfelde hij over de houding die hij moest aannemen, gewoon nors, niet welkom nors of een beetje boosaardig, het leek allemaal op elkaar, hij kon geen vriendelijk gezicht trekken, ook niet voor zijn kinderen, ook niet als zijn vrouw naakt in het maanlicht lag te wachten. Hij kon er mee leven, nu de wereld nog. Vanya schrok er niet vanop, ze kende genoeg kerels met het-

zelfde probleem. Zonder te vragen of het stoorde ging ze zitten op de andere helft. Hij draaide zich bruusk om, deze vrouw kon hem niet bekoren, de dure geuren van parfum en snoep aan de handen pasten niet eens bij elkaar en de zie mij hier nu eens staan blinken outfit paste niet echt bij een vrouw over de veertig. Als een bescheiden, vies mannetje hield hij meer van echt jonge vrouwen, lekker spontaan, van die altijd vrolijk kijkende meisjes die zelfs tegen een oude straatloper beleefd blijven, soms maakten ze nog een praatje met hem ook. Thuis zat zijn stille vrouw niet eens meer te wachten op de wandelaar met zoveel klachten. Vanya dook dan maar als een tiener in haar iPhone, een beetje om de tijd te doden, even op internet piepen, een roddel meepikken, een spelletje proberen of een recept opzoeken, je weet hoe dat gaat. Ze had tot haar kleine verbazing 14 gemiste oproepen staan, 3 ingesproken boodschappen en een paar tekstberichten in hoofdletter. Manlief in de stress, niks gewoon, waar was ze heen? Ze ging toch niks stoms doen voor een ongepaste scheet? Ze kende zijn geur toch al zolang? Was de maat vol? Hij klonk haast in tranen, lichtelijk vrouwelijk of kwam ze wel terug met het avondeten? Hij liep de muren op, ze was weg met de auto, gelukkig maar met de BMW X6M, het was zijn minste, de Aston of de Lambo waren een ander verhaal geweest, dat durfde ze dan weer net niet. Om de gecreëerde stemming te behouden zette ze het belding uit aan de bovenkant, verrek maar vandaag.

Terwijl er een tandeloze hippie voorbij reed op een tandem met een opblaaspop vanachter kwam vroege Lenny aan de deur kijken, ze mocht, alles stond gereed, de andere bankzitter was opgelucht, net op tijd, hij voelde een soort van kriebel in zijn onderbuik groeien, hij wist niet dat het nog kon, de erectie nabij, om zeker te zijn bleef hij nog een half uur zitten, als een klein jong met de benen over elkaar. Vanya mocht op de leren tafel liggen, ze was niet alleen, aan de bar hingen een stel Duitse punkers met kleine oogjes, ze waren op doortocht, op weg naar het zesde festival in drie weken, als trouwe fans van de punkgroep Molest Pops volgden ze de band door gans Europa, Nederland was de volgende halte op de kaart,

meer bepaald morgen, stage 3, zestien uur dertig in de middag, ze waren op weg naar camping B, links van het terrein met een soort van camper. Toch kon Gutze het niet laten om 200 kilometer om te rijden om Lenny the great te kunnen groeten. Lief maar duur. Lenny had vorig jaar zijn handen getatoeëerd, 1 hand met zachte grijze tinten en 1 fel hand in geel en blauw. Na de concertreeks kwam hij terug voor een rugstuk. Vanya had niet gerekend op vier extra ogen, ze voelde zich bekeken, nog net niet ongemakkelijk. Lenny had het door en stuurde de mannen naar boven met een fles drank, een paar naakttijdschriften en een rol papier. Hij wist als geen ander hoe je een vrouw op haar gemak kon krijgen in twee seconden. Het klikte tussen hun twee, in snelle gedachten plakte ze zijn hoofd op de kussende snoepverkoper.

Kon ze zijn naam niet laten vereeuwigen? Ze mocht gaan liggen, op de buik, met de slip aan en met de bh los, de winkeldeur ging op de haak, iedereen buiten, de hartslag verdubbeld, het was net zo spannend als kinky seks maar dan met nog meer prikken. Net op het moment dat kunstenaar Lenny zijn naald in haar zachte rug wou steken voor de eerste lijn, stopte hij, 'Je moet je vogel nog uitkiezen, ik zal even een vogelboek halen en een boek met lettertypes voor de free bird, kleed je maar eventjes terug aan.'

'Iets drinken? Een glaasje water? het komt er aan', en weg was hij, hij wou er zo graag aan beginnen dat hij het belangrijkste nog bijna zou vergeten, het draait tenslotte wel om de tekening, om de kleuren van de vogel, de kleur en de vorm van de wasknijper en de dikte van de woorden. Terwijl ze rustig alles uitzocht in een veel te lage zetel met een groot glas plat water op een tafeltje in de vorm van een benzinetank zette Lenny om het goed te maken een nummertje muziek op, iets van Guns en Roses, zijn favoriete band aller tijden, zijn liefde voor hun was duidelijk zichtbaar in de shop. Aan de muren hingen bloedende rozen, een echt pistool, een foto van Slash en Duff, de blauwe en de rode hoes van de use your illusion albums, een paar neppe wurgslangen, een hoge hoed, een opgezette cobra,

een stukgeslagen microfoon en een ijskast in de vorm van een Marshall versterker. Natuurlijk hingen er ook de standaard dingen, de gouden kaders met de klassieke tekeningen, een anker en foto's van bekende klanten. Alles was stoer zoals het hoorde. Vanya hield niet van gitaren en mannen met lang haar of krullen, ze hield van piano en van zwarte stemmen. Terwijl de nummers 14 Years, Dead horse en So fine de revue passeerden bladerde ze fanatiek in de twee uitgekozen boeken, nog dikker dan de bijbel, zwarte kaft, teveel keuzes, de muziek stoorde in het kiezen. Het heftige Deadhorse brak de concentratie. Het water smaakte naar noedels vreemd genoeg. Lenny ging even naar boven om te zien hoe de punkers het deden, het was verdacht stil voor zo een drukke jongens te zijn. Niks gekraak boven van zware schoenen, verschuiven van stoelen of tafelpoten. Ze waren zelden stil te krijgen, beesten voor het podium, dit klopte niet geloof me. Vanya had niet geluisterd, ze had bijna een keuze vast, ze ging dan toch niet gaan voor het dikke lettertype maar voor sierlijk chique letters. Freebird, met een gouden rand. Voor de vogel koos ze een soort van paradijsvogel met blauwe, rode en gele stukken, de kleur van de wasknijper mocht hij zelf kiezen.

Voilà beslist, terwijl ze probeerde op te staan zonder haar outfit te kreuken begon het boven te daveren en te trillen, het leken wel wilde paarden in galop, hoeven als bakstenen, er ging iets tegen de vlakke, stoelen of een tafel vol spullen, het leek wel of de fles drank meerdere malen op de grond sukkelde. Er waren vier stemmen te horen, Duits gevloek van de jongens, de diepe stem van Lenny en gekreun van 1 of andere meid, waarschijnlijk van een gevonden pornofilm. Lang duurde de overlast niet, de boodschap was duidelijk. Vanya trok een paar gezichten en moest nog maar eens denken aan haar propere vent thuis, next. Lenny kwam als eerste de trap af, het schuim stond bijna op zijn baard van woede, het had er flink tegen gezeten daarboven. Punker 1 met de paarse kam en de zeven neusringen had een flink blauw oog gekregen en een paar schrammen in het aangezicht. Punker twee Gutze met de groene kam kwam moeilijk van de trap, met de rug bol, er was iets in zijn

rug geschoten of zo leek het tenminste, niemand wou commentaar kwijt, ze vertrokken meteen, de vriendschap leek voorbij, ook mannen kunnen ruzie maken, zo zie je maar. Trots toonde Vanya haar keuzes, Lenny vond het prima en nodige haar uit voor de leren bank, het ging nu gebeuren, nog steeds wat aangeslagen zette hij zijn lievelingsband af, even geen muziek, met de ruit iets open mochten de stadsgeluiden de pijn van beide verzachten. Het deed minder pijn dan verwacht toch bleef het zeuren, ze kon haar standaard gezichtsuitdrukking aanhouden, voorlopig, of ze inderdaad een hogere pijngrens had dan de gemiddelde man zoals de cliché uitdrukking beweerd durfde ze niet met het hand op het hart te bevestigen. Lenny deed goed zijn best, een vakman voor de kenners, die bij mooie vrouwen van welke leeftijd dan ook altijd iets meer kon dan bij eender welke al dan niet knappe vent. Vanya miste de muziek die ze niet goed vond van daarnet, al die stilte en het geluid van dat machientje maakte haar nerveus en kriebelig. Hij had haar beloofd dat het niet lang zou duren.

Hooguit drie kwartier, de free bird stond er al op in zachte trekken, de gouden rand deed het meeste zeer. Nu de vogel nog, de paradijsvogel met de ogen ver open en de wasknijper op de neus alsof hij er deze morgen ook bij lag in dat stinkende bed vol kleine en grote mensenscheten.

De twee na grootste afknapper in haar leven bij een knappe man. De eerste keer was zeven jaar geleden op Rock Werchter toen de knappe David Steegyak net voor het optreden van Beck op de mainstage in een lege, opengescheurde chipszak begon te wateren terwijl iedereen het gewoon zag. En dat is nog niet alles, hij die daarna naar voren gooide als een kogel of een speer, de pis vloog meters in het rond. Vanya heeft het diezelfde avond nog uitgemaakt tijdens het vuurwerk met een puntzak frieten in de hand, hoe hard kan je zijn. Deze keer zal ze het hem vergeven, ook al kost het hem wat bange uren in het ongewisse, maar de volgende keer kan hij zich aan wat knallers verwachten. De vogel deed meer pijn dan

de woordjes, logisch, vooral het inkleuren, het steeds op dezelfde plaats blijven cirkeltjes draaien werd al snel irritant, niet voor herhaling vatbaar, hopelijk kon ze straks nog normaal bewegen, de rug is 1 van de pijnlijkste plaatsen, voor haar was de dag hier nog niet klaar, ze wou nog lekker iets gaan eten, een late film doen of zo en dan uiteindelijk naar huis omdat het moet en verwacht word. Na een korte rookpauze aan de deur voor Lenny en een onsmakelijk toiletbezoek voor de dame in kwestie met mannelijke schaamharen op de bril werd de laatste fase van de tattoo ingezet, de afwerking, ze moest misschien over enkele weken nog een keer terugkomen om te zien of er nog puntjes te zien zijn. Het zag er fris en kleurrijk uit, de wasknijper was hilarisch goed gelukt en dat netjes binnen het uur. Ze had het goed gedaan, ze kreeg nog een woordje uitleg, een potje met zalf en een knuffel met gevoel, ze betaalde met de gepersonaliseerde bankkaart. En daar ging ze, back on the street, met een zere rug en een binnenpretje. Oh wat ging haar vent boos zijn, in lichter laaie, misschien maakte hij het wel uit, inkt in haar rug, bah bah.

Het zal hem leren, de oelwapper, intussen zocht ze een punt van erkenning, een winkeltje, een stopbord, een bepaalde geur of uitpuilende straatstenen, al snel kwam ze op een bekende kruising. Vanaf hier was het nog een tien minuutjes stappen naar het restaurant waar ze een hapje wou gaan eten, haar man, de dwark, wou hier nooit naar binnen, hij wist niet eens waarom, het waren niet eens dure prijzen op de kaart, mannen zeggen gewoon graag nee op dingen die de vrouw wil, behalve seks op een bloedhete dag in een bloedhete kamer, dat moet kunnen. Het begon al iets rustiger te worden op straat, er liepen alleen nog mensen langs de schaduwkanten, alleen de uitgebouwde golfjes kwamen nog gevaarlijk voorbij gevlogen, rotkinderen, gelukkig lieten ze het toeteren en hé roepen achterwege van deze keer. Zonder te reserveren of te bellen stapte ze restaurant "De vier gezichten" binnen op goed geluk, het was er ook rustig, er stonden meer aquariums met vissen dan tafels en stoelen, er klonk Japanse havenmuziek, het personeel was in het